

Απάντηση στην ΟΟΔΕ για το άρθρο «Περί ορθοδόξου και βυζαντινής Ιεράς Εξετάσεως»

✘ Γράφει ο Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο

Οι, ως συνήθως ανώνυμοι, απολογητές της ΟΟΔΕ με το διαδικτυακό άρθρο τους, «Το αντιχριστιανικό κείμενο-απάτη, “Περί ορθοδόξου και βυζαντινής Ιεράς Εξετάσεως” – Η κ. Αμαλία Κ. Ηλιάδη (ιστορικός), ο Ιωάννης Νεοκλής Ρούσσο (ανιστόρητος) και ο κρατικός υπάλληλος “Κοιμισίτωρ” (quaesitor), ο οποίος μετατράπηκε από υπεύθυνος για θέματα αστυφιλίας, σε... “ιεροεξεταστή”!», επιτέθηκαν σφοδρότατα και με χαρακτηρισμούς σε προηγούμενη έκδοση τού άρθρου μου με τίτλο «ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ» καθώς και σε μένα προσωπικώς, με κύριο αιτιολογικό το ότι στο μέρος του άρθρου με τίτλο «**Το Αξίωμα του Quaesitor = Ανακριτή, Βυζαντινού Ιεροεξεταστή**» γράψαμε εσφαλμένως ότι αυτό το αξίωμα και τα καθήκοντά του νομοθετήθηκαν εντός της Νεαράς 80, του έτους +539.

Έτσι εδώ τους παρέχω την παρακάτω απάντηση για να διορθωθεί και να λήξει το ζήτημα.

Δεν θα επεκταθούμε στο να σχολιάσουμε τα σχόλια τους για τον εν ζωή Γερμανό ερευνητή Karlheinz Deschner με τα οποία προσπαθούν να τον χαρακτηρίσουν βιβλιογραφικά “ανύπαρκτον” ή “άκυρον”! ‘Ως γνωστόν ο Deschner έχει γράψει 10 τόμους στα Γερμανικά που καλύπτει τουλάχιστον 16 αιώνες Εγκληματικής Ιστορίας τού Χριστιανισμού, της μεγαλύτερης μάστιγας της ιστορίας του ανθρώπου, από τα πρώιμα χρόνια μέχρι και πρόσφατα. Εξ αυτών μόνο οι 8 πρώτοι τόμοι έχουν μεταφραστεί στα Ελληνικά μέχρι στιγμής.

Ούτε θα κάνουμε μνηϊάν για όσα έγραψαν επί του επεισοδίου της σφαγής των 300 Πελοποννησίων, το οποίο είχε γίνει γνωστό από την δεκαετία του 1980 με το βιβλίο του αείμνηστου Βασίλη Μισύρη, *Τα Άγια Ρεμάλια*, και μέχρι τώρα δεν είχαν πει τίποτα επ’ αυτού. Ακόμα αυτό το επεισόδιο είχε μεγαλοφώνως αναγγελθεί μπροστά σε μεγάλο ακροατήριο σε εκείνο το τρομερό συνέδριο της Φιλοσοφικής Αθηνών, 19 Μαρτίου του 1997, στο οποίο παρίστατο και ο Πατέρας τους Γεώργιος Μεταλληνός. Ούτε τότε τίποτα ελέχθη, ούτε ο Μεταλληνός έφερε αντίρρηση.

Στο αξίωμα τού Κοιαισίτωρος πράγματι κάναμε λάθος ως προς το σημείο ότι αναφέραμε «αυτό και τα καθήκοντα του ενομοθετήθησαν στην Νεαρά 80, του έτους 539», του εμπαθούς θεολόγου Ιουστινιανού. Αυτό συνέβη διότι η πηγή που τότε χρησιμοποιήσαμε σ' αυτήν την αναφορά, ήταν λανθασμένη. Οι απολογητές δεν είχαν επιτεθεί στην πηγή, αν και αυτή ήταν δημοσιευμένη και γνωστή προ πολλού.

Ωστόσο το κείμενο που αναγράψαμε περί Κιαισίτωρος με τα καθήκοντα ιεροεξεταστή (που λανθασμένα αποδόθηκε στην Νεαρά 80): «ο οποίος είχε εξουσία να τιμωρή: (α) «τους παιδεραστούντας», (β) «τους γυναιξί ου νόμιμα μιγνυμένους», (γ) «**εἰ τῷ τὰ ες τό θεῖον οὐκ ορθῶς ἤσκηται**», είναι απολύτως υπαρκτό. Είναι κείμενο τού Προκοπίου και βρίσκεται εντός της *Μυστικής Ιστορίας*. Βεβαίως, οι απολογητές, όπως είναι φυσικό, δεν θα εδίστασαν να μειώσουν την αξιοπιστία τού Προκόπιου, όταν την ίδια στιγμή χαρακτηρίζουν ακόμα και τον Karlheinz Deschner βιβλιογραφικά “ανύπαρκτον” ή “άκυρον”!

Αντί λοιπόν οι νεοαπολογητές του Νεοχριστιανισμού να υποδείξουν το λάθος και την εύκολη διόρθωσή του προσπάθησαν δι' εντυπώσεων και χαρακτηρισμών και επί τη βάσει αυτού του ενός πραγματολογικού λάθους, ενώ τα υπόλοιπα πολυάριθμα στοιχεία είναι σωστά, να καταρρίψουν και ολόκληρο το άρθρο, και φυσικά δεν τα κατάφεραν.

Έτσι εντίμως, αναγνωρίσαμε το λάθος αυτό, αποσύραμε εκείνο το μέρος του άρθρου και το αντικαταστήσαμε με αυτό εδώ στα γραπτά μας και σε όσα μέρη του διαδικτύου μπορέσαμε να το κάνομε. Φυσικά, αυτό θα προωθούμε από 'δω και πέρα.

Το Αξίωμα του Κοιαισίτωρος (Quaesitor)

Ένα αξίωμα τύπου **Κοιαίστωρος (Quaestor)** απαντάται στην Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία από την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Αυτός ο Κοιαίστωρ λοιπόν, ήταν κρατικός υπάλληλος, με βασική αρμοδιότητα τον έλεγχο της διακίνησης των επαρχιωτών στις μεγάλες πόλεις. Ο αντικειμενικός σκοπός ήταν ο περιορισμός της αστυφιλίας. Κατά την κλασική Ρωμαϊκή εποχή το αξίωμα με αυτόν τον τίτλο είχε αρμοδιότητες δικαστού ειρηνοδικείου, ή εισαγγελέως επί ορισμένων ποινικών αδικημάτων, ή ακόμα επέβλεπε τις υποθέσεις του κρατικού ταμείου, κλπ.

Την εποχή του Ιουστινιανού όμως, πέραν της γραπτής νομοθεσίας περί Κοιαιίστωρος (βλέπε: Νεαρά 80, έτους 539) συναντάμε και τον **Κοιαισίτωρα (Quaesitor)**. Οι δύο λέξεις διαφέρουν μόνο κατά ένα «ιώτα» και προέρχονται από το λατινικό ρήμα “quaero = ψάχνω, αναζητώ, ερωτώ ή ζητώ να μάθω πληροφορίες, ερευνώ, διερευνώ, εξετάζω συστηματικώς, ανακρίνω”.

Αν και υπάρχει η άποψη ότι πρόκειται για τον ίδιο ακριβώς λειτουργό, εν τούτοις αν ερευνήσουμε το θέμα εις βάθος βλέπουμε ότι ο Κοιαιίστωρ είχε και μερικές αρμοδιότητες που δεν συνέπιπταν μ’ αυτές του Κοιαιίστωρος. Ο Κοιαιίστωρ ανελάμβανε υποθέσεις κυρίως δημοσίου χαρακτήρα (οικονομικά, στρατιωτικά, εργασιακά), ενώ ο Κοιαιίστωρ, όπως βλέπουμε, λειτουργούσε και ως δικαστής επί διαφορετικών ζητημάτων, κυρίως ηθικής και θρησκευτικής φύσεως. Το λεξικό «Λεξικό *Lewis and Short*», αναφέρει τον Κοιαιίστωρα και ως ανακριτή και ιεροεξεταστή. [Βλέπε λήμμα *quaesitor, -ōris, m. id.*].

Σύμφωνα με τον Βυζαντινό ιστορικό Προκόπιο («Απόκρυφη Ιστορία», παράγραφοι ΧΧ 9 – ΧΧ 12), ο Ιουστινιανός είχε ιδρύσει μερικά «παραϋπουργεία», και σε ένα εξ αυτών είχε αναθέσει αρμοδιότητες αστυνόμευσης και ορισμένων εγκλημάτων, παρ’ όλον ότι η αστυνόμευση και τα σχετικά εγκλήματα καλύπτονταν θεσμικά και προ πολλού από τον Έπαρχο (Praefectus) της Πόλεως. Όπως μας πληροφορεί εν συνεχεία ο Προκόπιος, σ’ αυτό το παραϋπουργείο «έδωσε την δικαιοδοσία επί των παιδεραστούντων, και επ’ εκείνων που είχαν μη νόμιμες ερωτικές σχέσεις με γυναίκες και επί οιοδήποτε δεν ελάτρευε το θείον κατά τον ορθόδοξο τρόπο, **δίνοντας σ’ αυτόν τον υπουργό το όνομα τού “κοιαισίτωρος”**(*Quaesitor*)».

Όσο για την «Απόκρυφη Ιστορία» (ή τα «Ανέκδοτα») του ιστορικού Προκοπίου, αυτή είναι ιδιαίτερα επικριτική προς τον Ιουστινιανό, σε αντίθεση με προηγούμενα έργα του. Γι’ αυτόν τον λόγο από πολλούς επιχειρείται υποβάθμισή της και προωθείται η άποψη ότι ο Προκόπιος δεν είναι αξιόπιστος Ιστορικός. Όμως, ο πανεπιστημιακός καθηγητής του πανεπιστημίου της Μελβούρνης της Αυστραλίας, Roger D. Scott, στην εργασία του: «*Malalas, The Secret History and Justinian’s Propaganda*», παρουσιάζει ισχυρούς λόγους διατί η *Απόκρυφη Ιστορία* είναι «ένα σοβαρό έργο από έναν σοβαρό ιστορικό». (Συμβουλευτείτε το εν λόγω άρθρο).

Παρατηρούμε λοιπόν ότι, ο Προκόπιος γράφει Κοιαιίστωρ και όχι Κοιαιίστωρ. Όπως εξηγεί και ο σπουδαίος ερευνητής Charles B. Waite, στο Appendix των σελίδων 519-537 του σπουδαίου ερευνητικού συγγράμματός του: *History of the Christian Religion to the Year Two Hundred* (200), Fifth Revised Edition, C. V. Waite & Co.,

Chicago 1900 – 1992, και ιδιαίτερα στην σελίδα 532, και έχουμε και εμείς αναφέρει στο μέρος του εδώ κεφαλαίου υπό τον τίτλο Κωνσταντίνος – Θεοδοσίος, καθώς και πολλοί νόμοι και πολλά πεπραγμένα της εποχής εκείνης το καταμαρτυρούν, η Ιερά Εξέτασις και ο Ιεροεξεταστής (**Inquisition** και **Inquisitors** γράφει ο Waite στα αγγλικά) αρχίζει εν τοις πράγμασιν, δηλαδή de facto, ήδη με τον Κωνσταντίνον «τον μέγα άγιο» και αναφέρεται συχνά επί Θεοδοσίου και εφεξής. Την λέξη **Inquisition** την έχουμε δει ήδη μέσα στους **Κώδικες (In mortem quoque inquisition tendatur)**.

Σύμφωνα με τούς νομικούς κώδικες **Ιουστινιάνειος** και **Θεοδοσιανός** (μερικές διατάξεις των οποίων αναφέρομε εδώ και υπάρχουν ακόμα πολλές άλλες που δεν αναφέρομε στο παρόν άρθρο) και σύμφωνα με την παρούσα μαρτυρία του Προκοπίου κατά την οποία ο Ιουστινιανός έφτιαξε ειδικό υπουργείο και αξίωμα για τον Ιεροεξεταστή που ονόμασε Κοιαισίτορα (Quaesitor), η **Ιερά Εξέτασις** έχει πλέον λάβει και de jure ισχύν.

Σύμφωνα λοιπόν με τα όσα αναφέρει ο Προκόπιος, ο Κοιαισίτωρ ουσιαστικά ανελάμβανε και καθήκοντα ιεροεξεταστού, καθώς ασκούσε διώξεις εναντίον οιουδήποτε «**ει τω τα ες το θείον ουκ ορθώς ήσκηται**» (στην γλώσσα που ακριβώς γράφει).

Μετά ο Προκόπιος συνεχίζει λέγοντας (μετάφραση): «*Ο κοιαισίτωρ, όταν συνελάμβανε με την δύναμη του αυτούς που έκαναν τα σφάλματα εντός της δικαιοδοσίας του, θα παρέδιδε στον αυτοκράτορα οτιδήποτε ήθελε να παραχωρήσει, ενώ ο ίδιος θα γινόταν πλούσιος παρ' όλα ταύτα, και κατά παραβίαση του νόμου, με την περιουσία των άλλων ανθρώπων. Για τους υποκειμένους αυτών των υπουργών δεν χρειαζόταν ούτε να φέρουν κατηγορούς μήτε να προσκομίσουν μαρτυρίες για το ότι είχε γίνει, αλλά κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου οι άτυχοι που έπεφταν στον δρόμο τους συνέχιζαν, χωρίς να έχουν κατηγορηθεί ή καταδικαστεί, και με μεγαλύτερη μυστικότητα, να φονεύονται καθώς και να τους αφαιρούνται τα χρήματά τους*».

Ως προς τα υπόλοιπα πολυάριθμα σημεία τού άρθρου μας «**ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ**», αυτά παραμένουν ως έχουν και από μόνα τους (χωρίς το συμπληρωματικό μέρος περί Κοιαισίτωρος) πιστοποιούν την αρχική μας θέση όπως την είχαμε εκφράσει στον πρόλογό του. Δηλαδή την ύπαρξη

της de facto Ορθοδόξου και Βυζαντινής Ιεράς Εξετάσεως από τον Κωνσταντίνο τον Μέγα και μετά η οποία συν τω χρόνω έγινε και de jure, αν εξετάσομε αμερόληπτα όλα τα πεπραγμένα, τους ιστορικούς, τους χρονογράφους και όλες τις νομοθεσίες που εθεσπίστηκαν από τότε μέχρι και την τουρκοκρατία.

Το ζήτημα σε μια έρευνα είναι η εύρεση τής αλήθειας. Δεν είναι η κατατρόπωση του συνομιλητή ή του γράφοντος με εντυπώσεις και ανυπόστατους χαρακτηρισμούς. Ο καλοπροαίρετος και αμερόληπτος επιστήμων όταν ανακαλύψει ένα λάθος εντός ενός άρθρου ή βιβλίου που κατά τα άλλα είναι σωστό, δεν καταρρίπτει ολόκληρο το έργο επί τη βάσει αυτού του ενός λάθους αλλά το υποδεικνύει στον συγγραφέα ή συνομιλητή του για να το διορθώσει. Δεν προσπαθεί να πάρει αυτός φήμη και κύρος από το λάθος του αλλουνού, όπως εσείς συνεχώς κάνετε. Ακόμα και ο Gibbon έχει ένα δυο λαθάκια. Τί να κάνομε τώρα κατ' εσάς; Να καταρρίψομε όλο το μνημειώδες έργο του;

Εντάξει λοιπόν κύριοι απόκρυφοι και φανεροί απολογητές: Συμφωνούμε ότι κάναμε και εμείς ένα λάθος εκ παραδρομής, και σιγά το λάθος! Αλλά, άντε, ας πούμε ότι ήταν πολύ σοβαρό και κακόβουλο όπως εσείς θέλετε να το προορτράρετε, επειδή έτσι συμφέρει αυτά που προσπαθείτε να υπερασπίζεστε! Τί πετύχατε μ' αυτό; Μήπως ξαφνικά αλήθεψε ο Χριστιανισμός; Μήπως αποδείξατε την ιστορική ύπαρξη του Ιησού Χριστού; Μήπως αποδείξατε την ισχύ του δόγματος της Αγίας Τριάδος; Μήπως αποδείξατε ότι έγινε η ανάσταση του Λαζάρου; Μήπως απαλλάξατε την Αγίαν Γραφήν, την Ιερά Παράδοσιν, την Δογματικήν, την Κατήχησιν, και την Ιστορία σας από τα αμέτρητα: Λάθη, θηριωδίες, εγκλήματα, σαχλαμάρες, καταστροφικές εντολές, ψευτιές, αντιφάσεις, ανυπόστατα παραμύθια, μίση, μπούρδες, ηλιθιότητες και όλο το κακό συναπάντημα που υπάρχει εκεί μέσα σ' αυτά τα τερατουργήματα; Για πείτε μας την αλήθεια; Τί απόκαταστήσατε απ' όλα αυτά;

Εμείς παραδεχθήκαμε το λάθος αυτό και το διορθώσαμε μόλις υπέπεσε στην αντίληψή μας. Δεν είχατε καν ίχνος δεοντολογίας να μας ειδοποιήσετε περί αυτού και μόνο εάν αρνούμασταν να το διορθώσομε, μόνο τότε να μας επιτεθείτε. Αλλά που να βρείτε 'σεις «δεοντολογία» όταν υπηρετείτε μια θρησκεία που ήταν και είναι η μεγαλύτερη συμφορά στην Ιστορία της ανθρωπότητας και ένα δόγμα που είναι πηγή κάθε αντιγνώσεως και αντιεπιστήμης.

Να δούμε λοιπόν εσείς τώρα, αν θα έχετε ή θα αναπτύξετε την ευθυξία για να αποσύρετε, να διορθώσετε και να ζητήσετε εκατομμύρια συγγνώμες για όλα τα κακώς κείμενα που αναγράφονται μέσα την Αγίαν Γραφήν, την Ιερά Παράδοσιν,

την Δογματικήν, την Κατήχησιν, και την Ιστορία σας. Τα αμέτρητα: λάθη, θηριωδίες, εγκλήματα, τον φόνο της Υπατίας, σαχλαμάρες, καταστροφικές εντολές, ψευτιές, αντιφάσεις, ανυπόστατα παραμύθια, μίση, μπούρδες, ηλιθιότητες και όλο το κακό συναπάντημα που υπάρχει μέσα σ' αυτά τα τερατουργήματα;

Ευελπιστούμε να σας δούμε σύντομα να κάνετε αυτά, να εγκαταλείψετε τον ιουδαιογενή καταστροφικό χριστιανοτυφλοσουργισμό και να έλθετε μετανοημένοι στον χώρο τής αλήθειας, της επιστήμης και της έρευνας που η μακράιωνη Ελληνική κοσμοθέαση πάντοτε έθετε στο πρώτο και το υψηλότερο βάθρο!.

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο

Φεβρουάριος 2012